

З ДИТИНСТВА ЗВИК Я ДО ЧЕРСТВОГО

З дитинства звик я до черствого,
Нас кексами ніхто вадив,
Звикали зуби до міцного,
Не знали смаку шоколаду.

Шляхів легких не обирали,
А йшли, куди несли нас ноги,
Підошви до дірок стирали,
Лишали посеред дороги.

Мені учительська стежина
На все життя чомусь дісталась,
Звикає до всього людина,
Аби до купи щоб трималось.

І я, неначе цей окраєць,
Свою педагогічну ношу
Несу, бо іншої немає,
Не хочу те, чого не можу.

Дата написання вірша: 2021-01-08